

Sygn. VPa 103/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Magdalena Marczyńska

SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa G. S.

przeciwko Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w P.

o dodatek

na skutek apelacji powoda G. S. od wyroku Sądu Rejonowego

w Piotrkowie Tryb. IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 29 kwietnia 2014r. sygn. IVP 384/13

postanawia:

uchylić zaskarżony wyrok i odrzucić pozew .

Sygn. akt V Pa 103/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 grudnia 2013 roku powódka G. S. wniosła o zasądzenie od pozwanego Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. dodatku wyrównawczego w kwocie 718,25 zł brutto miesięcznie za okres od dnia 1 stycznia 2011 roku lub ewentualnie zasądzenie odszkodowania w wysokości 28.011,75 zł tytułem dyskryminacji w związku z działalnością związkową.

Pozwany Naczelnik Urzędu Skarbowego w P. w odpowiedzi na pozew z dnia 7 lutego 2014 roku nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości.

Na rozprawie w dniu 6 marca 2014 roku powódka sprecyzowała powództwo w ten sposób, że wniosła o zasądzenie dodatku wyrównawczego w kwocie 718,25 zł brutto miesięcznie za okres od dnia 1 stycznia 2011 roku.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IVP 384/13 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Tryb. oddalił powództwo G. S..

Podstawę powyższego orzeczenia stanowiły następujące ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu Rejonowego:

G. S. umową o pracę 16 października 1980 roku została zatrudniona w Okręgowym Zarządzie Dochodów Państwa i Kontroli Finansowej w C. w Zamiejscowym Wydziale Dochodów Państwa w P. jako starsza księgowa.

Od dnia 1 stycznia 1983 roku powódka z mocy prawa stała się pracownikiem Urzędu Skarbowego w P..

Od września 1993 roku powódce powierzono czynności związane z podatkiem od towarów i usług.

Od dnia 1 stycznia 1994 roku powódce powierzono stanowisko starszego komisarza skarbowego w Urzędzie Skarbowym w P. początkowo w referacie, a następnie w (...)

Od lipca 1996 roku powódce przyznawano dodatek kontrolerski. Dodatek był wypłacany na podstawie wniosku przełożonego powódki. Stawka dodatku kontrolerskiego była ustalana na okres roku kalendarzowego. Decyzje przyznające prawo do dodatku i ustalające jego wysokość wydawano w latach 1996, 1997, 1998, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009.

Początkowo wysokość dodatku miesięcznego określano kwotowo, a od 2004 roku jako wskazany procent wynagrodzenia zasadniczego powódki i wynosił od 30 % do 45 %.

W 2010 roku pracodawca przyznawał powódce prawo do dodatku kontrolerskiego na okres jednego miesiąca w kolejnych comiesięcznych decyzjach. Wypłata miała następować na podstawie wniosku przełożonego powódki.

Powódka jako pracownik (...) miała w swoim zakresie obowiązków m.in.:

- prowadzenie postępowań podatkowych;
- rozpracowywanie protokołów z kontroli podatkowych;
- występowanie do Urzędów Skarbowych o przeprowadzenie kontroli krzyżowych oraz do wystawców faktur o ich potwierdzenie.
- opracowywanie projektów decyzji wymiarowych w sprawie podatku od towarów i usług
- opracowanie projektów opinii w sprawach odwołań od decyzji wymiarowych lub skarg podatników;
- opracowywanie wniosków o ukaranie za wykroczenia i przestępstwa skarbowe;
- wprowadzenie i zatwierdzanie deklaracji na podatek od gier.

Od dnia 1 stycznia 2011 roku w Urzędzie Skarbowym w P. miała miejsce reorganizacja (...), w którym pracowała powódka, uległ przekształceniu w (...)

W (...) powódce powierzono stanowisko (...) do spraw analizy protokołów i orzecznictwa i powierzono m.in. obowiązki:

- prowadzenia postępowań podatkowych;
- rozpracowywanie protokołów z kontroli podatkowych;
- występowanie do Urzędów Skarbowych o przeprowadzenie kontroli krzyżowych oraz do wystawców faktur o ich potwierdzenie.
- opracowywanie projektów decyzji wymiarowych w sprawie podatku od towarów i usług

- opracowanie projektów opinii w sprawach odwołań od decyzji wymiarowych lub skarg podatników;
- opracowywanie wniosków o ukaranie za wykroczenia i przestępstwa skarbowe w zakresie prowadzonych spraw;
- przyjmowanie klientów i stron prowadzonych postępowań podatkowych, udostępnianie im, celem przeglądania lub sporządzania odpisów czy wyciągów, akt prowadzonych spraw, udzielanie wyjaśnień, przesłuchiwanie jako świadków lub stron postępowania;
- udzielanie telefonicznie i ustnie informacji w zakresie podatku od towarów i usług.

Od dnia 1 stycznia 2011 roku powódka nie wykonuje kontroli podatkowych, czynności przygotowawczych do kontroli nie opracowuje dokumentacji przeprowadzonej kontroli.

Pismem z dnia 29 kwietnia 2011 roku powódka wystąpiła do pracodawcy o włączenie do jej wynagrodzenia zasadniczego dodatku kontrolerskiego, który utraciła w związku z reorganizacją Urzędu Skarbowego i przydzielenia jej do pracy w (...)

Pismem 18 maja 2011 roku z dnia Naczelnik Urzędu Skarbowego w P. poinformował powódkę, iż brak jest podstaw prawnych do włączenia kwoty dodatku kontrolerskiego do wynagrodzenia zasadniczego powódki.

Pismem z dnia 19 września 2013 roku skierowanym do Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. powódka wskazała, iż w jej ocenie doszło do dyskryminacji jej osoby w zatrudnieniu, bowiem nie zastosowano do jej osoby dotychczas obowiązującego zwyczaju, iż rekompensowano pracownikom utratę dodatku kontrolerskiego przez włączenie do wynagrodzenia zasadniczego ok. 70 % jego wysokości. Powódka wskazała, iż taka podwyżka wynagrodzenia miała miejsce w przypadku innych pracowników.

W odpowiedzi Naczelnik Urzędu Skarbowego pismem z dnia 14 października 2013 roku wskazał, iż w stosunku do powódki nie prowadzono działań dyskryminujących, powódka była traktowana w ten sam sposób jak wszyscy inni pracownicy Urzędu i nie jest możliwym zrekompensowanie powódce dodatku kontrolerskiego.

Pracodawca wskazał, iż zwyczaj, na który powoływała się powódka nie był stosowany w Urzędzie Skarbowym w P., a kwestia prawa do dodatku kontrolerskiego jest jednoznacznie określona w Rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2010 roku w sprawie dodatku kontrolerskiego dla pracowników podległych ministrowi właściwemu do spraw publicznych (Dz.U. z 2011 r., nr 9, poz. 42).

Dodatek kontrolerski przysługuje pracownikom wykonującym jako podstawowe zadanie o charakterze ciągłym kontrole podatkowe, poza siedzibą urzędu skarbowego lub pracownikom, dla których wykonywanie kontroli nie stanowi podstawowego zadania o charakterze ciągłym, jeżeli w danym miesiącu na polecenie naczelnika urzędu skarbowego wykonują kontrole podatkowe, czynności przygotowawcze do kontroli, w wymiarze co najmniej 25 % czasu pracy.

W Urzędach Skarbowych trwa opis stanowisk pracy i ich dowartościowanie. W ramach tego procesu dąży się do wyrównania wynagrodzeń pracowników o tożsamych zakresach obowiązków. Skutkuje to podwyżkami wynagrodzeń części pracowników, lub podwyżkami większymi, niż u innych. Podwyżki otrzymują także pracownicy którym zwiększono zakres obowiązków, którzy angażują się w realizację zadań dodatkowych, oraz w przypadku których ich przełożony wystąpił o podwyżkę wynagrodzenia po uzyskaniu w dwóch kolejnych ocenach pracownika wyniku powyżej oczekiwań.

Spośród pracowników zatrudnionych na stanowisku(...) w Urzędzie Skarbowym w P. powódka posiada najwyższy mnożnik wynagrodzenia, zbliżony wysokością do górnych wartości dopuszczalnego wskaźnika.

Powódka od 1998 roku do chwili obecnej pełni funkcję Przewodniczącej Międzyzakładowej Komisji Związkowej (...) województwa (...). W roku 2015 powódka osiągnie uprawnienia emerytalne.

W ocenie Sądu Rejonowego powyższy stan faktyczny jest w swej istocie bezsporny i wynika z dokumentów załączonych do akt sprawy lub zawartych w aktach osobowych powódki, a jedyną sporną kwestią są okoliczności podwyższenia wynagrodzeń części pracowników. Jak podnosił Sąd I instancji powódka wskazywała, iż była to konsekwencja zaliczenia dodatku kontrolerskiego do wynagrodzenia zasadniczego, natomiast pozwany Urząd Skarbowy wskazywał, iż podwyżki wynagrodzenia nie były związane z wyrównaniem utraty dodatku kontrolerskiego, a związane były z wyrównywaniem wynagrodzeń pracowników, z dostosowaniem wynagrodzenia do zwiększonych obowiązków.

Kontynuując swój wywód Sąd Rejonowy uznał, że powódka poza zgłoszeniem twierdzenia nie wykazała, go, a taki obowiązek wynikał z zasady ciężaru dowodu. Natomiast twierdzenia pozwanego pracodawcy znalazły potwierdzenie nie tylko w zeznaniach J. G., a także w zeznaniach świadka K. D.. Dlatego też zdaniem Sądu Rejonowego twierdzenia te należało uznać za wykazane.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że roszczenie powódki jest niezasadne.

Powódka wniosła ostatecznie o wyrównanie wynagrodzenia za okres od dnia 1 stycznia 2011 roku w kwocie 718,25 zł brutto miesięcznie, wskazując jako podstawę roszczenia, iż do grudnia 2010 roku otrzymywała dodatek kontrolerski, a od stycznia 2011 roku pracodawca zaprzestał wypłacać jej tego świadczenia, a dotychczasowym zwyczajem było podwyższanie wynagrodzenia zasadniczego o kwotę utraconego dodatku.

Pozwany Urząd Skarbowy wskazywał, iż roszczenie powódki jest niezasadne bowiem od stycznia 2011 roku nie przeprowadza już kontroli, co jest podstawą do wypłaty świadczenia, a brak jest podstaw do podwyższenia wynagrodzenia zasadniczego powódki o kwoty utraconego dodatku. Nadto wskazywał, iż prawo to wynikało nie z treści stosunku pracy powódki, a z regulacji Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2010 roku w sprawie dodatku kontrolerskiego dla pracowników podległych ministrowi właściwemu do spraw publicznych (Dz.U. z 2011 r., nr 9, poz. 42) i powódka nie spełniała warunków wynikających z tego rozporządzenia.

Zdaniem powódki jej roszczenie o dodatek wyrównawczy, oparte jest na przysługującej jej ochronie przed zmianą treści stosunku pracy na jej niekorzyść. W ocenie powódki jako Przewodniczącą Międzyzakładowej Komisji Związkowej (...) województwa (...) zgodnie z art. 32 ustawy o związkach zawodowych przysługuje jej ochrona przed rozwiązaniem i jednostronną zmianą warunków pracy lub płacy, a nadto także ochrona wynikająca z art. 39 w zw. z art. 42 k.p. jako pracownikowi w wieku przedemerytalnym.

Tymczasem jak podnosił Sąd Rejonowy ochrona taka dotyczy jednostronnej zmiany warunków pracy i płacy na niekorzyść pracownika. Wynika z niej zakaz zmiany treści stosunku pracy w taki sposób, by było to na niekorzyść pracownika.

Odnosząc powyższą ochronę treści stosunku pracy powódki do wskazywanego przez nią prawa do dodatku kontrolerskiego, Sąd I instancji wskazał, iż nie obejmuje ona tegoż świadczenia. Świadczenie to nie wynika z treści stosunku pracy, a Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2010 roku w sprawie dodatku kontrolerskiego dla pracowników podległych ministrowi właściwemu do spraw publicznych (Dz.U. z 2011 r., nr 9, poz. 42).

Dalej Sąd Rejonowy podniósł, że dodatek kontrolerski przysługuje pracownikom wykonującym jako podstawowe zadanie o charakterze ciągłym kontrole podatkowe, poza siedzibą urzędu skarbowego lub pracownikom, dla których wykonywanie kontroli nie stanowi podstawowego zadania o charakterze ciągłym, jeżeli w danym miesiącu na polecenie naczelnika urzędu skarbowego wykonują kontrole podatkowe, czynności przygotowawcze do kontroli, w wymiarze co najmniej 25 % czasu pracy.

Kontynuując swój wywód Sąd Rejonowy wskazał, że powódka do grudnia 2010 roku pracowała w (...) i czynności kontrolerskie nie były jej podstawowym zadaniem o charakterze ciągłym. Dodatek kontrolerski przysługiwał jej więc za okresy kiedy na polecenie Naczelnika Urzędu Skarbowego wykonywała kontrole podatkowe w wymiarze przekraczającym 25 % czasu pracy.

Zdaniem Sądu Rejonowego z powyższego wynika, iż prawo do dodatku kontrolerskiego uzależnione było od decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego o zleceniu przeprowadzenia kontroli powódce i następnie od przeprowadzenia kontroli w wymiarze przekraczającym 25 % czasu pracy powódki.

Dodatkowo Sąd Rejonowy wskazał, iż wbrew twierdzeniu powódki prowadzenie kontroli nie było uwidocznione w zakresie obowiązków powódki obowiązującym do 31 grudnia 2010 roku jak i nie ma ich w zakresie czynności obowiązującym od 1 stycznia 2011 roku. Należy wskazać, iż oba zakresy czynności są w swojej treści zasadniczo tożsame, różnicują ją obowiązki związane z analizą protokołów i orzecznictwa.

A zatem świadczenie to nie stanowiło stałego elementu wynagrodzenia powódki, a było świadczeniem dodatkowym za realizację dodatkowych zadań i jako takie nie podlegało ww. ochronie.

Wbrew zdaniu powódki brak jest zdaniem Sądu Rejonowego także podstaw do włączenia tego świadczenia do wynagrodzenia zasadniczego powódki. Powódka nie wykazała, by rzeczywiście istniał zwyczaj włączenia tego świadczenia do wynagrodzenia zasadniczego, tymczasem pozwany pracodawca wskazał jakie były okoliczności i przyczyny podwyżek wynagrodzeń innych pracowników.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika nadto, że wynagrodzenie zasadnicze powódki było największe spośród pracowników zatrudniony na stanowiskach starszego komisarza skarbowego, mnożnik określający wysokość wynagrodzenia powódki był zbliżony do górnej możliwej granicy. Podwyższenie wynagrodzenia o jakie wnioskuje powódka skutkowałoby przekroczeniem maksymalnych ustawowych granic i jako takie było niedopuszczalne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy roszczenie powódki uznał za niezasadne i podlegające oddaleniu.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją w całości powódka zarzucając wyrokowi:

1. naruszenie art. 233 k.p.c. (zasady swobodnej oceny dowodów) polegające na uznaniu że ochrona szczególna, która dotyczy powódki nie obejmuje utraty dodatku kontrolerskiego co jest wbrew wykładni funkcjonalnej przepisów o ochronie szczególnej;
2. naruszenie art. 233 k.p.c. (zasady swobodnej oceny dowodów) polegające na uznaniu że dodatek kontrolerski nie wynika z treści stosunku pracy co jest wbrew przepisom prawa pracy;
3. naruszenie prawa materialnego wskutek niezastosowania art. 5 ust 5 i art. 5 ust 6 - w związku z art. 10 ust 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników przez nieprzyznanie dodatku wyrównawczego mimo, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił że nastąpiła reorganizacja pracodawcy;
4. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie że w starym zakresie czynności nie miałam obowiązku kontroli a przez to dodatek kontrolerski nie miał charakteru stałego i nie podlegał ochronie.

Konkludując powódka wniosła o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia;
- uwzględnienie powództwa;
- zwrot opłaty z tytułu wniesienia apelacji w kwocie 30 zł.

Pełnomocnik pozwanego wniosł o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W rozpoznawanej sprawie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Okręgowy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 378 § 1 k.p.c.).

Pozwany Naczelnik Urzędu Skarbowego w P. nie ma zdolności procesowej i sądowej.

Zdolność sądowa i zdolność procesowa należą do bezwzględnych i pozytywnych przesłanek procesowych (art. 64 i 65 k.p.c.). Brak tych przesłanek sąd bierze pod uwagę z urzędu w każdym stanie sprawy (art. 202 zd.3 k.p.c.), a postępowanie prowadzone w przypadku występowania takiego braku jest dotknięte nieważnością (art. 379 pkt 2 k.p.c.).

Zgodnie z art. 64 k.p.c. zdolność sądową to jest zdolność do występowania w procesie w charakterze strony posiadają: osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym ustawa przyznaje zdolność prawną. Tak rozumiana zdolność sądowa jest atrybutem zdolności prawnej, gdyż zdolność prawna w zasadzie warunkuje posiadanie zdolności sądowej. Zdolność prawna to możliwość posiadania praw i obowiązków z zakresu prawa cywilnego. Należy ją odróżnić od zdolności do czynności prawnych, która oznacza możliwość nabywania tych praw w drodze własnych czynności prawnych.

Zdolność sądowa i procesowa w sprawach z zakresu prawa pracy jest powiązana z podmiotowością w zakresie zatrudniania pracowników. Przepis art. 64 k.p.c. określający podmioty, którym przysługuje zdolność sądowa należy zatem analizować łącznie z zawartą w kodeksie pracy definicją pracodawcy. Jednocześnie należy zauważyć, iż w postępowaniu w sprawach o roszczenia pracowników ze stosunku pracy stroną procesową nie jest Skarb Państwa, lecz państwowa jednostka organizacyjna, będąca zakładem pracy w rozumieniu art. 3 k.p., reprezentowana przez jej kierownika lub innego pracownika upoważnionego do działania w określonym zakresie w imieniu zakładu pracy (art. 23 k.p. w związku z art. 67 § 1 k.p.c.).

W kontekście powyższego zasadniczym jest zagadnienie kto konkretnie: czy podmiot kierujący jednostką, czy może organ nad nią nadrzędny, czy wreszcie sama jednostka zatrudniająca pracownika ma przymiot pracodawcy.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należało ustalić kto był pracodawcą powódki, a w konsekwencji przeciwko komu winna ona skierować pozew o dodatek kontrolerski i z udziałem jakiego podmiotu powinien toczyć się proces.

Zgodnie z art. 3 k.p. pracodawcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, jeżeli zatrudniają one pracowników, przy czym nie może budzić wątpliwości fakt, iż sformułowanie "zatrudnianie pracowników" oznacza faktyczne zatrudnianie, a nie wykonywanie w stosunku do nich niektórych czynności z zakresu prawa pracy.

Ujmując tę kwestię inaczej, należy stwierdzić, że podmiot, który nie ma osobowości prawnej ani zdolności do bycia pracodawcą (art. 3 k.p.), nie ma zdolności sądowej ani procesowej w sprawach z zakresu prawa pracy.

Nie może budzić wątpliwości, iż Naczelnik Urzędu Skarbowego nie ma takiej zdolności.

Zgodnie z § 1 ust 1 i 2 rozporządzenia Nr 39 Ministra Finansów z dnia 21 września 2010 roku w sprawie organizacji urzędów i izb skarbowych oraz nadania im statutów (Dz.Urz.MF.2010.10.45) wydanym w oparciu o delegację zawartą w art. 5 ust. 10 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 roku o urzędach i izbach skarbowych (Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1267, z późn. zm) Urzędy skarbowe są jednostkami organizacyjnymi obsługującymi naczelników urzędów skarbowych. Urzędy skarbowe prowadzą gospodarkę finansową jako samodzielnie bilansujące się jednostki budżetowe.

Powódka jest pracownikiem Urzędu Skarbowego. Pracodawcą powódki jest zatem nie Naczelnik Urzędu Skarbowego, lecz Urząd Skarbowy. W sprawie bez znaczenia pozostaje kwestia, iż to na wniosek Naczelnika Urzędu Skarbowego wypłacane są dodatki kontrolerskie będące przedmiotem roszczenia powódki czy też że to Naczelnik Urzędu Skarbowego mógł zlecać przeprowadzenie kontroli skarbowej. Powyższe kompetencje wynikają z przepisu § 2 i 4 Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2010 roku w sprawie dodatku kontrolerskiego dla pracowników podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (Dz.U.2011.9.42) wydanym w oparciu o delegację

zawartą w art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 roku o urzędach i izbach skarbowych (Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1267, z późn. zm.)

Naczelnik Urzędu Skarbowego może zatem w stosunku do pracowników Urzędu Skarbowego wykonywać pewne czynności z zakresu prawa pracy, jednakże nie uzyskuje przez to przymiotu pracodawcy posiadającego zdolność sądową. Pracodawcą jest bowiem druga strona stosunku pracy i jedynie ona może być pozywana i sam pozywać w sprawie ze stosunku pracy (ma legitymację bierną do występowania w sporze). W sprawie powódka zawarła umowę o pracę i pozostawała w stosunku pracy z Urzędem Skarbowym. Pozwanym w sprawie powinien być zatem Urząd Skarbowy w P.

Należy podkreślić również, że powódka nie pozwała Naczelnika Urzędu Skarbowego jako osobę fizyczną, lecz jako organ administracji rządowej niespolonej. Odmienny wniosek nie wynika w szczególności z treści pozwu oraz z treści pism procesowych, w którym powódka nie odnosi tego bezpośrednio do osoby fizycznej będącej piastunem tego organu. Gdyby powódka pozwała Naczelnika Urzędu Skarbowego jako osobę fizyczną, to wówczas zachodziłby jedynie brak legitymacji procesowej. Tak jednak nie było. W pozwie nie określono go jako osoby fizycznej (np. podając imię, nazwisko, adres), lecz jako organ kierujący Urzędem Skarbowym. W sprawie zatem nie zachodziła możliwość wezwania do udziału w sprawie właściwego podmiotu. Możliwość taka istnieje tylko, gdy pozwanym jest podmiot, który posiada zdolność sądową, a powództwo nie zostało wytoczone przeciwko osobie, która powinna być pozwanym w sprawie (wówczas aktualizuje się brak legitymacji procesowej) i jest to błąd oczywisty. Jednak w sytuacji takiej, jaka miała miejsce w przedmiotowym postępowaniu, to jest gdy pozwany wskazany przez stronę powodową w ogóle nie posiada zdolności sądowej, proces z jego udziałem nie może być prowadzony. Brak zdolności sądowej ma charakter pierwotny i nie może być uzupełniony na podstawie art. 70 k.p.c. przez wstąpienie do udziału w sprawie podmiotu posiadającego tę zdolność w miejsce podmiotu nieposiadającego zdolności sądowej. Ponieważ brak zdolności sądowej odnosi się do podmiotu będącego stroną procesową, to konieczną przesłanką uzupełnienia takiego braku jest zachowanie tożsamości stron, a więc takiego stanu rzeczy, w którym zarówno przed uzupełnieniem, jak i po uzupełnieniu brak zdolności sądowej stroną pozostaje ta sama jednostka. W sprawie zatem brak zdolności sądowej Naczelnika Urzędu Skarbowego miał charakter nieusuwalny. W miejsce pozwanego Naczelnika Urzędu Skarbowego musiałby wstąpić posiadający zdolność sądową Urząd Skarbowy, a w konsekwencji nie zostałyby zachowana tożsamość stron.

Skoro powódka złożyła pozew przeciwko Naczelnikowi Urzędu Skarbowego, proces toczył się z jego udziałem oraz wyrok zapadł przeciwko Naczelnikowi Urzędu Skarbowego, który nie posiadał w sprawie zdolności sądowej jedynym rozstrzygnięciem, które należało podjąć, jest odrzucenie pozwu wobec nieusuwalnego pierwotnego braku zdolności sądowej wskazanej w pozwie strony pozwanej (art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c.).

W związku z powyższym zbędnym jest ocena zarzutów podniesionych w apelacji, ponieważ niezależnie od ich zasadności, pozew w rozpoznawanej sprawie podlega odrzuceniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił pozew.